

Αντώνης Δ. Σκιαθάς

*Ο μόνος πιστός
Ένοικος*

*Πάτρα 2017
Αύγουστος αιώνιος*

*Της Ευγενίας μου
-πάλι και πάλι-*

Antonis D. Skiazás

**El único Inquilino
fiel**

Traducción y notas de Mario Domínguez Parra

**Patras, 2017
agosto eterno**

**A mi Evelyía,
una y otra vez**

*Μικρή μου
όταν συλλάβισες τον κόσμο
ένα κομμάτι έκοψα ουρανό
με ζάχαρη το τύλιξα
να γλυκάνω τις μοίρες σου.*

*Στην πρώτη σου λεζούλα
ένα για σένα και ένα για μένα,
την κοινή να ευφράνεις ζωή
στα δύο το μοίρασες.*

*Mi pequeña
cuando balbuciste el mundo
un trozo corté de cielo
lo cubrí de azúcar
para endulzar tus hados.*

*En tu primera palabrita
uno para ti y otro para mí,
para alegrar la vida normal
lo dividiste en dos.*

Της αγάπης

Αιώνες που αρχίζει το τραγούδι
η σελήνη, στον ασβέστη της μάντρας,
το στήθος σου πυργώνει
ανδαλουσιανή αλατόπετρα,

σε όσους στέγνωσαν κοιτώνες,
η λεβάντα, το θυμάρι, τα άγρια άνθη
του φασκόμηλου,
απ' τις ομόκεντρες
αντηλιές μας στη νήσο Σύμη.

Συμφωνήσανε το φως,
συμφώνησαν το αλάτι,
συμφωνήσαν το φεγγάρι,
να κατηφορίζει στις μηλιές,
να κρύβεται στο φύλλωμα
να γίνεται ώριμος καρπός.

Συμφωνήσανε να ορίσουν τους караβομαραγκούς
για να πετσώσουν το σκαρί της κιβωτού.

Να στέψουν συμφώνησαν
τον πλοίαρχο, τους ναύτες και το πλήρωμα
του νέου κατακλυσμού.

Οι μοίρες μας, αλίμονο
τα συμφωνήσανε πολλά.

Εμείς όμως
δίχως υπογραφές
χωρίς συμβόλαια και συμβολαιογράφους,

ν' αγαπηθούμε πέπρωται.

Al amor

Siglos ha que la luna empezó
la canción en la cal del aprisco,
tu pecho torrea
piedra de sal andaluza

en todos los que secaban túnicas,
la lavanda, el tomillo, las salvajes flores
de salvia,
desde nuestras concéntricas
fulguraciones en la ínsula Symi¹.

Acordamos que la luz,
acordaron que la sal,
acordaron que la luna,
descendiera a los manzanos,
se ocultara en la fronda
deviniera fruta madura.

Acordamos que ordenasen a los carpinteros de ribera
que forrasen el armazón del arca.

Acordaron coronar
al capitán, a los marineros y a la tripulación
del nuevo cataclismo.

Muchas cosas acordaron.
nuestros hados, ay de nosotros.

Nosotros empero
sin firmas
sin contratos ni notarios

está escrito que nos amemos.

---

¹ Isla griega del Dodecaneso.

Μονοσύλλαβο Ημερολόγιο

Μοναχός
σηκώθηκα αυτήν τη φορά
χωρίς την τριχιά στο λαιμό.
Αχάραγα στην πέργκολα του Αυγούστου
η άφιξη της μέγιστης απώλειας.

Σ' αυτό το θέρος έπιασε από νωρίς
τ' άνθη του νυχτολούλουδου να δένουν
σε κραυγές θεών.

Με αποχαιρετισμούς θρασεείς
έρωτες κρυφούς,
με βρήκες, συμφιλίωση, στις κορυφές της μνήμης
γυναίκα πολυπόθητη να
το νέο σχέδιο της διαθήκης
καταχωρώ στο κάτεργο της μήτρας μου.

Με τον καιρό στη μονοσύλλαβη λιτότητα
των ημερολογίων οι εγγραφές,
για το μήκος του σχοινοῦ
το κόστος κι οι αντοχές του,

κάπως έτσι θα κριθούν
ως ανυπόστατοι οι θρήνοι των θεών.

Όμως τα ψιχουλάκια του ήλιου
ίσως δώσουν λύσεις
με μια βασιλική μεγαλοπρέπεια
στο αποκεφαλισμένο χάος
που στα όνειρά μου σέρνεται

πλανόδιον πωλών επί πιστώσει θέρος.

Diario monosílabo

Solitario
me levanté esta vez
sin la soga al cuello.
Al amanecer en la pérgola de agosto
la llegada de la suprema pérdida.

En este estío brotaron desde temprano
las flores del dondiego para engastarse
en gritos de dioses.

Con despedidas insolentes
pasiones ocultas,
me hallaste, reconciliación, en las cimas de la memoria
mujer anhelada mira
el nuevo plan del testamento
inscribo en la mazmorra de mi matriz.

Con el tiempo en la humildad monosilábica
los documentos de los diarios,
sobre la longitud de la cuerda
el coste y sus resistencias,

de esa manera se declararán
irreales los trenos de los dioses.

Empero las almillas del sol
quizá den soluciones
con una grandeza regia
al caos decapitado
que se arrastra por mis sueños

el estío ambulante de los potros a crédito

Η έμπιστος συκιά

Στον Κώστα Θ. Ριζάκη

Έτσι τελείωσε κι αυτό το καλοκαίρι
με κεντημένους απήγανους
μια Κυριακή απόγευμα
στην Αστυπαλιά,

σ' ό,τι λευκό
στου ήλιου τη λαμαρίνα υπήρχε.

Ανυπογίαστοι εμείς φύγαμε,
αφήσαμε όμως μια συκιά
τα ξώθυρα να ψαχουλεύει
ή να σκαρφίζεται το θέρος μαραμένο

για ξεχειμώνιασμα το μάνταλο να ψάχνει.

Άμεσα την εμπιστευτήκαμε
ότι δεν θα ξεμπουντουλώσει το σπίτι.

Έτσ' η συκιά χειμώνες καλοκαίρια
να ακούει γκιώνηδες και κλάματα πνιχτά
βράδια έμεινε
στη σάλα προς της στέρνας τη μεριά

ο μόνος πιστός ένοικος.

La higuera fiel

A Kostas Z. Risakis

Y así concluyó este verano
con bordadas rudas
una tarde dominical
en Astipalea²,

en todo lo blanco
que había en la chapa del sol.

Incautos nos fuimos
dejamos empero una higuera
que palpa los portales
o que se inventa el estío marchitado

que busca el cerrojo de hibernación.

De inmediato confiamos en que ella
no desarraigaría la casa.

Así la higuera durante inviernos veranos
para escuchar autillos y llantos ahogados
se quedó unas noches
en la sala al lado de la cisterna

el único inquilino fiel.

---

² Isla griega del Dodecaneso.

Πλανόδιος Μουσικός

Στις ερημιές μου της αγάπης
αφηγούμαι
άλλοτε
τους πρόωρους βίους των αργοναυτών
και άλλοτε τις εποχές
της λειλασίας, των της Κολχίδας
νυχτολούλουδων.

Στις ερημιές μου της αγάπης,
μοσχοβολούσαν μέντα τα λινά της
ρούχα
θέριευαν ως Πανσέληνοι τ' Αυγούστου
οι ρώγες της.

Στις ακρώρειες του στήθους της
πλανόδιος μουσικός
ο Έρωτας κλαίει
την έβδομη ημέρα της δημιουργίας
κλαίει
καθώς χορδίζει έγχορδο την απουσία.

Τι νύχτα και αυτή;

Πόσο δειλή, να θέλει
τραγούδια να ακούσει,
ξενιτεμένων Τρώων.

Άσματα ποιών λυράρηδων
για τις απάτες των νερών
στους πλόες της αστροφεγγιάς

εκεί, στην ωμοπλάτη του Αιγαίου.

Músico ambulante

En mis desiertos de amor
narro
unas veces
las vidas precoces de los argonautas
y otras las épocas
de la rapiña, de los dondiegos
de la Cólquide.

En mis desiertos de amor
se perfumaban de menta sus ropajes
de lino
se enardecían como lunas llenas de agosto
sus pezones.

En las cumbres de su pecho
músico ambulante
Eros llora
durante el octavo día de la creación
llora
mientras vibrátil afina la ausencia

¿Qué noche es esta?

Qué cobarde, querer
escuchar canciones
de troyanos exiliados.

Cantos de qué tañedor de lira
sobre los fraudes de las aguas
en los trayectos de luz estelar.

allí, en el omóplato de Egeo.

Υπέργηροι Δαίμονες

Μεσοπέλαγα τι
αιμομίκτης ο Θεός ,
ξακρίζει
τις ώρες, τα λεπτά, τα δευτερόλεπτα
μπορεί και αιώνα τον τελευταίον
στο έρεβος της φτώχιας.

Κρύφτηκε υπέργηρη η αυγή,
στις φλέβες τ' ουρανού,
παραμονή του αποστάτη θάνατου,
όπου η αρμένισσα ηχώ, πυρακτωμένος δαίμονας
πάντα αλυχτά
σ' όλους τους κρίνους της αυλής
τον όλεθρο
για τη φυγή
μιας παλαιοελλαδίτισσας μητέρας.

Μαύρο το δάκρυ έμεινεν
σε πλώρη πες λευκή,
εξάισια σκόπελος σφυράει
στα θρύμματα της ποίησης,

δυο λέξεων
μνήμης δάνειο

Αχ Μάνα

Demonios ancianos

En alta mar qué
incestuoso que es Dios,
cercena
las horas, los minutos, los segundos
puede que el último siglo
en el averno de la pobreza.

El alba se ocultó anciana
en las venas del cielo,
víspera de la muerte apóstata,
donde el sonido navegante, demonio candente,
siempre ladra
a todos los lirios del patio
al desastre
para la huida
de una madre del Peloponeso.

Negra permaneció la lágrima
en una proa diríase blanca,
un escollo silba exquisito
a los fragmentos de poesía,

de dos palabras
préstamo de memoria

Ah, Madre

Ο πνιγμένος φαροφύλακας

Γλυκιά μου, της είπε θα φύγω,
μίλαγε συχνά μαζί της.
Αυτός ξεχασμένος υπάλληλος
αυτή σπορά Κρητών, νύφη Δαναών.

Δεν έφυγε,
σε μακρινό ταξίδι τον πλάνεψε.
Λύρες τού έταξε ότι θα έπαιζαν
την ώρα της φυγής .

Νύχτωνε γρήγορα και τότε.

Η συνομιλία τους από νωρίς το μεσημέρι
κράταγε έως που άναβε ο φάρος.
Στην αρχή ήταν μόνος, άφηνε
τις αυταπάτες να βόσκουνε στα ξεχασμένα κύματα,
ή μ' ένα σιδερένιο γάντζο την έσπρωχνε
να μπει στα βράχια, να αρχίσουν την κουβέντα,
για τους Ισθμούς της νιότης της.

Μικρός, την είδε γεμάτη αίματα
να φεύγει από την Σμύρνη,
τόρα τη βρήκε ανοιχτά της Εύβοιας
να καβαλά τα γλαρονήσια
ν' ανθίζει από της Σκιάθου τις κουκουναριές
στο Πήλιο να πνίγει την Βρεφοκρατούσα
στους ύμνους του Θεόφιλου.

Πήγαινε και ερχότανε
όπως τότε που τα βουνά της Θήρας έσπασαν
και φάνηκε η κόμη του Κυρίου.

Ένα πρωί έλειπε από τον φάρο,
η αιμοβόρα ανέβηκε, τον τράβηξε έξω
τον πήρε με τη βία μαζί της.

Έτσι και χάθηκεν
ο τελευταίος επιζών, της μοναξιάς υπάλληλος
λησμονημένος όμηρος.

Έκανε χρόνια να φανεί.

Στα βράχια έμενε το φως λιωμένο.
Στο φάρο είχε ανθίσει μια συκιά
και πιο ψηλά το κάτοπτρο
περιστερώνα θύμιζε,
στις κουτσουλιές πνιγμένο.

Παγωνιά στα μαυροβότσαλα
κι ο φαροφύλακας
μήδισε στα ακρωτήρια της Δήλου.

Τους επόμενους χρόνους,
οι επιστάτες βρήκανε στα ερείπια του φάρου
έγγραφα ταξιδιωτικά ,
προσωπικά αντικείμενα όσων ναυαγών,
βελούδινα φορέματα
αυτά όπου φορούν σε υπερωκεανίων οι κυρίες χορούς,
κι ένα κουτί τσίγκινο πούρων
που μέσα έκρυβε αστερία έναν
πορφυρό
που ήθελε να φύγει.

El farero ahogado

Queridísima, le dijo, me voy,
hablaba con frecuencia con ella.
Él un olvidado funcionario,
ella vástago de cretenses, novia de los dánaos.

No partió,
lo sedujo en un largo viaje.
Dispuso que tañeran liras
a la hora de partir.

Y entonces anocheció rápido.

Su conversación desde el mediodía temprano
duró hasta que se encendió el faro.
Al principio estaba solo, dejaba que
los espejismos pastorearan en las olvidadas olas
o con un férreo garfio la empujaba
para que entrara en las rocas, para que comenzaran la charla
sobre los Istmos de su juventud.

De pequeño ensangrentada la vio
irse de Esmirna,
ahora la encontró en las profundidades de Eubea,
cabalgando las islas de las gaviotas
floreciendo desde los piñones de Eskíatos³
hasta el Pelión⁴ ahogando a la Virgen con el Niño
en los himnos de Ceófilos⁵.

Iba y venía
como cuando las montañas de Tera⁶ se rajaron
y apareció la cabellera del Señor.

Una mañana se ausentó del faro,
la sanguinaria ascendió, lo arrastró hacia afuera
se lo llevó con violencia.

Así se perdió
el último superviviente, funcionario de la soledad
rehén olvidado.

Años pasaron hasta que apareció.

En las rocas permaneció la luz disuelta.
En el faro había florecido una higuera

---

³ Pequeña isla del Egeo.

⁴ Macizo montañoso de Tesalia.

⁵ Ceófilos Hayimijail (1870-1934), pintor griego.

⁶ Santorini, isla del Egeo.

y arriba el espejo
recordaba a un palomar
anegado de cagadas.

Helor en los negros guijarros
y el farero
cambió de bando en los cabos de Delos.

Durante los siguientes años,
los inspectores hallaron en los escombros del faro
documentos de viaje,
objetos personales de tantos náufragos,
vestidos aterciopelados
de los que llevan las señoras en bailes trasatlánticos,
y una caja de puros, de hojalata,
que dentro ocultaba una estrella de mar
purpúrea
que quería irse.

Το μοιρολόι της Σαφούς

Έρποντας
στις Αζόρες μου της θλίψης,
η θάλασσα
αναστηλώνεται στους μήνες
του εφήμερου φθινόπωρου,

ληλατημένη σάρκα
της γραίας Σαφούς
παντοδύναμη καθώς
κοιμίζει αστέρια στα νερά
και νανουρίζει σύννεφα
ως ευπατρίδης θάνατος,

λίγο πριν το χαλίκι
γίνει οροσειρά στον Άθωνα
μα και το μοιρολόι της
ερωτικό έπος προκρίνει.

Λεροί κ' οι ήχοι
της ηδονής λοιπόν
στο ξεχαρβαλωμένο πιάνο
από το Αϊβαλί

ως το χαίρε που λάτρεψα
αυτή τη νύχτα που όρισε
το τελευταίο σύμφωνο
ανάμεσα στα σκέλια σου.

El treno de Safo

Reptando
en las Azores de mi tristeza,
el mar
se restaura en los meses
del efímero otoño,

carne rapiñada
de la anciana Safo
omnipotente mientras
duerme estrellas en las aguas
y arrulla nubes
cual muerte eupátrida,

poco antes del guijarro
deviene cordillera en Athos
pero también su treno
escoge la erótica épica.

Y los sucios sonidos
del deseo entonces
en el desvencijado piano
de Aivalí⁷

hasta el adiós que adoré
esta noche que fijó
la postrera consonante
entre tus patas.

---

⁷ Actualmente, en turco se llama Ayvalik. Ciudad de Turquía donde vivían muchos griegos antes de 1922. De esa ciudad era el escritor griego Ilías Venezis (1904-1973). Se encuentra en la costa noroccidental de Turquía, en el Egeo.

Το Μαύρο Περιδέραιο

Ανάμεσα Οκτώβρη και στους μήνες του χειμώνα,
οι χρόνοι της Μαρίας της Μαγδαληνής
ναυάγια πυρπολούν, ακτές
και τα σκαριά που τίμησαν οι εραστές της.

Στην υγρασία του ολόλευκου ωκεανού της, μανιασμένοι όλοι,
αυτοί μιλούν στον φθόνο της γαμήλιας τελετής,
για τους εκκλησιασμούς τού χθες ή του ευέλπιδος
τις μοναξιές, αδέσποτες τώρα.

Άλλοτε μεγαλόφωνα και άλλοτε ψιθυριστά
με παύσεις επτά ογδών
συνομιλούν
για τις ακρογιαλιές των κερδοσκόπων
μα πάντα ενήδονων πρωινών της .

Νέοι έμαθαν στις νήσους άσωτοι
ηδονών,
να πλάθουνε σταμνί την άμμο
το σταμνί να ντύνουν πέτρα,
την πέτρα να ανάβουνε κερί,
τα μεσημέρια φευ των ηφαιστειών
όπου αρραβώνιαζε
ο ήλιος το νερό στη λάβα του πελάγους.

Άνισοι και οι χρόνοι της μπρος
στα λημέρια των νικηφόρων αγιασμών
της νήσου Αίγινας,

που πρώτη της φορά, ίσως και τελευταία
γκρεμίστηκε η Μεγάλη Άρκτος.

Η νύχτα της εδώριζε στη νύχτα μας
τα ξέφωτα του μαύρου περιδέραιου,
που σπάζοντας το σώμα γέμισε

χάντρες αυγής
μια χάρις και αυτή με βίους παραλλήλους.

El collar negro

Entre octubre y los meses de invierno
los tiempos de María Magdalena
incendian pecios, costas
y los armazones que sus amantes honraron.

En la humedad de su blanquísimo océano, todos locos,
hablan a la envidia de la ceremonia nupcial,
sobre las asambleas del ayer y las soledades
del mañana, ahora vagabundas.

A veces a voces y a veces murmurando
con pausas de siete octavas
conversan
sobre las playas de sus lucrativas
pero siempre deseosas mañanas.

Jóvenes crápulas, aprendían en las islas
de los deseos
a moldear cual cántaro la arena,
a vestir el cántaro de piedra,
a encender en la piedra una vela,
los mediodías ¡ay de mí! de los volcanes
donde se prometían
el sol el agua en la lava del piélago.

Desiguales también sus años frente
a los puertos de las victoriosas bendiciones
de la isla de Egina,

donde por primera vez, quizá por última,
la Osa Mayor fue despeñada.

Su noche regaló a nuestra noche
los claros del negro collar,
que al romper el cuerpo se llenó
de abalorios de alba
también esta una gracia con vidas paralelas.

Θνητή Προφητεία

Την ώρα της ηγεμονίας
του ασβέστη
η φήμη της ανάστασης
γέννησε ανέπαφα
το φως, το χώμα, το νερό,
τη δόξα.

Τον καιρό εκείνο
που στον άκτιστο τρούλο
κρεμόταν μια κανδήλα θάλασσα,
ψιλόβρεχε
την αμαρτία των νόμων

εκείνο τον καιρό,
μολύνθη στα χρυσά
το εργαστήριο
του Προμηθέα Πανίσχυρου
που οι θεοί
έκρυβαν τις αλήθειες
στο έρεβος
όπου ζευγάρωνε το φως.

Μακάριοι πολίτες και πολιτικοί
στη δικαιοσύνη
της γκαστρωμένης δόξας
του Ομήρου .
Μακάριοι οι γονείς
π' αγκαλιάζουν τη γη,
και λάμπουν τ' άρματα τους.

Ομολογίες λοιπόν
γι αγάπες δολοπλόκες
ομολογίες για επίορκο τον θάνατο.

Άλλωστε δεν υπήρξαν ποτέ
ο Κάιν και ο Άβελ,
ούτ' ο τυφλός Αβραάμ,

απλές οι προφητείες
για ατείχιστη την πόλη,
για τις επτά πτώσεις
από τη γέννηση έως την ταφή
για τον αστράγαλο της Ηρωδιάδας
που λάτρεψαν
θνητοί,
ή βασιλείς

και ήρωες αθάνατοι

της πιο Καινής Διαθήκης.

Profecía mortal

A la hora de la hegemonía
del asfalto
el rumor de la resurrección
alumbró íntegra
a la luz, la tierra, el agua
la gloria.

En el tiempo aquel
que de la cúpula inconclusa
colgaba un candil de mar,
lloviznaba sobre
el pecado de las leyes

en aquel tiempo,
las riquezas mancillaban
el taller
de Prometeo Omnipotente
donde los dioses
ocultaban las verdades
en el averno
donde la luz se emparejaba.

Bienaventurados ciudadanos y políticos
en la justicia
de la gloria preñada
de Homero.
Bienaventurados los progenitores
que abrazan la tierra
y cuyas armas brillan.

Comparaciones entonces
para amores urdidores
comparaciones para la muerte perjura.

Además, nunca existieron
Caín y Abel,
ni el ciego Abraham,

simples las profecías
sobre la ciudad sin murallas,
sobre las siete caídas
desde la cuna hasta la tumba
sobre el tobillo de Herodías
que mortales
o reyes
adoraron

y héroes inmortales

del más Nuevo Testamento.

Ιδρωμένες Μέρες

Έπιασε ο Αύγουστος
να ξεραίνει το πέλαγος.
Καταμεσής των ιδρωμένων σκίνων,
η κολακεία των ρημάτων
για τα εδώδιμα
του Μυστικού Δείπνου.

Άχνιζε ο τόπος θυμάρι.

Σπόνδυλοι Ελληνικών ναών
κι αυτό το θέρος
κατηφόριζαν την πλαγιά
με δρασκελιές Ηνίοχου.

Τα θεόκτιστα των μηρών σου
στο λουλάκι των γλάρων λειωμένα.

Έκαιγε ο ήλιος.
Αντίδωρο μιας σπάταλης ελευθερίας,
η αρμαθιά κλειδιά που άφησε
στο αυλιδάκι
οδοιπορίας μυστικής

Γελούσε δυνατά
κι έφευγε να μαζέψει
την Βασιλεία των ουρανών
σ' ένα ποτήρι ξύδι.

"Δει γαρ το φθαρτόν τούτο
ενδύσασθαι αφθαρσίαν,
και το θνητόν τούτο
ενδύσασθαι αθανασίαν".

Ακούσαμε εκεί στα τρίςβαθα τα ύψη.

Días sudados

Agosto se dispuso
a secar el piélagos.
En mitad de las escenas sudadas,
la lisonja de los verbos
sobre los comestibles
de la Última Cena.

El lugar despedía vapor de tomillo.

Tambores de templos griegos
y este estío
descendían la ladera
a saltos de Auriga.

La divina construcción de tus muslos
disuelta en el añil de las gaviotas.

El sol quemaba.
Pan eucarístico de una pródiga libertad,
el puñado de llaves que dejó
en el pequeño patio
de una secreta jornada

Reía fuertemente
y se fue a reunir
el Reino de los Cielos
en un vaso de vinagre.

«Hagamos el cuerpo
percedero impercedero,
y el mortal inmortal»⁸.

Escuchábamos las alturas allí en los recovecos.

---

⁸ Agradezco mucho a Antonis Skiazás que me proporcionara una traducción al griego moderno de este fragmento de una homilía de San Juan Crisóstomo sobre San Pablo.

Ανάφη

Στον ώμο ολόγυμνος
του φεγγαριού ο Αύγουστος.

Εκεί μας βρήκε η θάλασσα
στα λαξεμένα αρμυρίκια, ψηλά στα βράχια
να σπάμε τις σκιές των σύννεφων,
με δίκταμο και μέντα.
Εκεί το τέλος του καλοκαιριού μας βρήκε
να ψάχνουμε στις γειτονιές
με τις ωραίες κοιμώμενες,
τις φύτερες της αγάπης μας.

Εσύ μ' ένα κραγιόν, του Βερμιγιόν
να κάνεις ένα κύκλο στα κύματα μεγάλο
μεταξύ Αμοργού και Ανάφης.

Και γω στην πλάτη της Μονής
του Προφήτη, έρωτα
να ζωγραφίζω τη ζωή

με κιμωλία ποίηση

Ánafe

En el hombro de la luna
agosto, en cueros.

Allí nos halló el mar
en los cincelados tarayes, en lo alto de las rocas,
rompiendo las sombras de las nubes
con dictamo y menta.

Allí nos halló el final del verano
buscando en los barrios
de bellas durmientes
las semillas de nuestro amor.

Tú con un creyón Bermellón
haciendo un gran círculo en las olas
entre Amorgós y Ánafe

Y yo en el dorso del Monasterio
del Profeta, pintando
la vida como pasión

poesía con tiza

Ένοχοι Δανεισμοί

Ξημερώνει
σε δύστροπους μεσαίωρες
ψοφίμι ο χρόνος
τύμβου του Μαραθώνα
σέρνει σ' όσα χαλάσματα το φως.

Νικητής Τιτάνων κάποτε
τώρα θυμωμένες ερημιές τραβά
στα λεχθέντα της φτιασιδωμένης μνήμης.

Ορφανός στην άνωση ανθώνων
μετρά
τα σάπια σκαλιά, με ζάχαρη
στους ρόζους τυλιγμένα.

Μια ησυχία απρεπής σπασμένο
το σώμα αποκαλύπτει.
Μόνο η οσμή του χρόνου
στα φτερά της ζήσης μου.

Ένορκη κατάθεση για τις πολιορκίες
βασανιστών του πατέρα τυφλών .
Ένορκες απαγγελίες
για τα απήγανα των κήπων της μητέρας .

Μα ξημερώνοντας και πάλι
στην Αναγέννηση του ποταμού Αχέροντα,
απέκτησα
ένοχους δανεισμούς.

Υπέγραψα
με αναγραμματισμούς έντιμες ήττες.

Παντοδύναμε, προφανή
πόσα βρήκα ο αθεόφοβος
για την κοίμηση της
αγράμματης πατρίδας.
Με τους δύο γονείς
σε ξύλινα κιβώτια
κρυμμένους

κέδρο να ανασταίνουν
με κερί
στο μάρμαρο επάνω.

Préstamos culpables

Amanece
en medievos displicentes
el tiempo carroña
del túmulo de Maratón
arrastra la luz por cualquier ruina.

Vencedor de Titanes antaño
ahora recorre enojados desiertos
en lo dicente de la memoria maquillada.

Huérfano en la solidez de los prados floridos
mide
los peldaños podridos, con azúcar
que cubre los nudos.

Una calma grosera descubre
el cuerpo roto.
Sólo el olor del tiempo
en las alas de su vida.

Jurado armisticio sobre los asedios
de los ciegos torturadores de su padre.
Juradas dicciones
sobre las rudas de los jardines de la madre.

Pero al amanecer de nuevo
en el Renacimiento del río Aqueronte,
obtuve
préstamos culpables.

Firmé
con anagramas íntegras derrotas.

Oh, Todopoderoso, cuántas
evidencias hallé yo, irreverente,
de la dormición de
la patria inculta.
Con los dos progenitores
en cajones de madera
ocultos

respirando cedro
con una vela
en el mármol de arriba.

Ξυράφι ο ουρανός

Έσωσα και κοιμήθηκα
στο δυνατό σκοτάδι μιας συκιάς

Τα σωθικά της απουσία μύριζαν ,
κείνο το βράδυ
ένα γεμάτο όνειρο επόθησα
μανόλιες ανθισμένες
με τους ανέμους στα τσιγκέλια της Ιτιάς
να τρίζουνε στα ξύλα του οπωρώνα.

Πόθησα ως και τους αγκώνες
αυτού του σκοταδιού, ακουμπισμένους
στα ερείπια
ενός μεγάλου κάστρου της Μάνης να

τ' άστρα της Μονεμβάσιας κρύβουνε
στα νεύματα των υπερασπιστών τους
πριν στα πηγάδια πέσουνε.

Διεφθαρμένοι αγροφύλακες και
οικοπεδοφάγοι πια μεσίτες
κι αυτό το βράδυ έκοβαν
τα κλαριά της συκιάς .

Τα μάτια μου άνοιξα
μελισσών σμήνος έψαχνε κλαρί
τη νέα του πατρίδα που να στήσει.

Η συκιά, αφαλακωμένη και η τριχιά
με του Ιούδα το σώμα
ίσα-ίσα που φαινότανε,
ουρά ενός ποντικού στο θόλο,

ο ουρανός ξυράφι
από φτηνά κορμιά αφαιρεί
όλες τις ιδιοκτησίες της ψυχής
να ευωδιάσει η πλάσης όλη.

*Μερικούς πριν Μεσαίωνες
χειροπιαστός θρήνος και πάλι
ο έρωτας
όπως μ' ακρίβεια τότε αλλά έως τώρα*

σέρνεται από στη ράχη της σιωπής.

Cielo navaja

Acabé y me dormí
a la fuerte sombra de una higuera

Sus entrañas olían a ausencia,
aquella noche
un sueño pleno deseé
magnolias florecidas
con los vientos en los garfios del Salix
crujiendo en las maderas del vergel.
Deseé también los codos
de esta oscuridad, apoyados
en los escombros
de un gran castillo en Mani⁹ mirad

las estrellas de Monemvasiá¹⁰ se ocultan
en los espíritus de sus defensores
antes de caer en las fuentes.

Corruptos guardabosques y
usurpadores de fincas ya mediadores
y esta noche cortaron
las ramas de la higuera.

Abrí los ojos
enjambre de abejas buscaba rama
para establecer su nueva patria.

La higuera, cordón umbilical cortado, y la cuerda
con el cuerpo de Judas
empatados parecían,
cola de ratón en la bóveda,

cielo navaja
de cuerpos baratos extrae
todas las propiedades del alma
perfumando toda la creación.

*Hace algunos Medievos
un tangible treno de nuevo
la pasión
como con precisión entonces aunque hasta ahora*

se arrastra acullá en la espalda del silencio.

---

⁹ Una de las tres penínsulas meridionales del Peloponeso.

¹⁰ Localidad medieval fortificada, en una pequeña península al este del Peloponeso, donde nació el poeta Yannis Ritsos.

Ανθοφορίες ύπνων

Ο χρησμός
για το μάταιο θέρος,
δάκρυ ανίδεο
στα όρια του ομορφονιού τέλους.

Λαχανιασμένη κι αυτή η μέρα
στα υπόκωφα μοιρολόγια,
ξεκλειδωμένες οι ευχές
για αυτοκρατορίες των αγγέλων.

Πάντα μετά της Παναγιάς
στις ανθοφορίες των ύπνων
έρχεσαι και συ ίσως υπέρ-
τιμημένη μου συνείδηση,
ξανά και ξανά με ρωτάς
γεμάτη για τις σιωπές, απορίες
που κρέμασα στις αίθουσες
με τους καθρέπτες σε νηστεία
και τις ανάσες που έσπειρα
στις παλαιότερες των ηδονών μου
με τη σφίγγα Περσεφάσσα
σε στάση έβδομου χρησμού.

Σου απάντησα μεγαλοφώνως
χωρίς φόβο

θυμιάματα γυμνών ανέμων
είναι
στις μικρές μουσικές του φθαρτού
μα πάντα γόνιμου εγώ καθώς
και αυτό χρήζεται
μα αιώνια της ποίησης
η διπλομοναξιά
κι ας υποφέρω
από μελαγχολία αυτόχειρα εραστή

πως βασανίζεται
φως πρωινό, φυτείς φέγγοντας με ηλίανθους

χρυσόχαρτον στο εκκρεμές θανάτου.

Brotos de sueños

El oráculo
sobre el fútil estío,
lágrima lega
en los límites del coqueto fin.

Jadeante también este día
en los sordos trenos,
encerradas las plegarias
sobre imperios de ángeles.

Siempre tras la Virgen
en brotes de sueños
vienes tú quizá mi sobre-
honrada conciencia,
una y otra vez me preguntas
llena sobre silencios, aporías
que colgué en las salas
de los espejos en ayunas
y sobre hálitos que sembré
en mis más antiguos deseos
con la esfinge Persefasa¹¹
en posición de séptimo oráculo.

Te respondí en voz alta
sin miedo

timiama de vientos desnudos
es
en las pequeñas músicas del caduco
pero siempre feraz ego mientras
también esto es necesario;
pero es eterno el duplabandono
de la poesía
y sufra yo
de melancolía de amante suicida

cómo se tortura
la luz matutina, plantaciones que con girasoles alumbran

el papel dorado en el péndulo de la muerte.

---

¹¹ Término dialectal referido a Perséfone.